

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ: - ରାବଣ ମତରେ ତାଲି କୌଣସି ବିକରମ୍ପ କର ନାହିଁ, ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ ହେବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସହିତ ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚିତ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାନ୍ତି?

ଉତ୍ତର:- ଜ୍ଞାନୀ ପିଲାମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସହିତ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚିତ ଧ୍ୟାନ ରଖିଥାନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ଅନେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ଅନେକତ୍ମକର କଲ୍ୟାଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆଇ ହୁଁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଓ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଉଭୟ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ଏବେ ହେବାର ଅଛି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବାବା ହିଁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଶିବତ୍ମକର ଦୟାଳୁତା ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ରାତ୍ରି ବି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁଇଟି ଯାକ ଅକ୍ଷରର ଅର୍ଥ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଶିବ ଦୟାଳୁତା ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବତ୍ମକର ଜନ୍ମ । ଏମାନେ ତ ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ମ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଶିବ ତ ଜନ୍ମ ନେଇ ନ ଥାନ୍ତି । ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ସିଏ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ମକର ତ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ତାତ୍ମକର ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ଶିବଦୟାଳୁତା ବିଷୟରେ କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣନା ହିଁ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । କ’ଣ ଉପରେ ସୃଷ୍ଟିମତରେ ବସି କାହାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛନ୍ତି? ଏପରି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ବାଦ ତ କରୁଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ । ଯେବେ ବାବା ନିଜେ ଆସି ବୁଝାଇବେ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ । ଏହି କଥା ଡରାମାରେ ଥିବା କାରଣରୁ, ବାବାଙ୍କୁ ସଂଗମରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମ୍ପରା ଏହି କଥା ମୁସ୍କିଲରେ କେହି ବୁଝୁଛନ୍ତି, ଏ କଥା ମତାମତରେ କେହି ଲେଖୁନାହାନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ପୁଣି ଥରେ ଭାରତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ, ସତ୍ୟପୁରୀ ଦୁନିଆ କରୁଛନ୍ତି । ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ସ୍ଵର୍ଗ ରାଜତ୍ଵର ବରଦା ଦେଉଛନ୍ତି । ସିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ହଜାର-ହଜାର ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି କେହି ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମଧ୍ୟ କେହି ତ ଆଗକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି କେତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହାକି ଏତେ ସହଜ କଥା ବି ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ତୁମର ବିକରମ୍ପ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହା ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ବି ବିକରମ୍ପ କର ନାହିଁ । ବିକରମ୍ପ କରାଇଲାବାଲା ହେଉଛି ରାବଣ, ତା’ର ମତରେ ତାଲ ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ହିଁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ରାତି-ଦିନ ଏହି ଚିନ୍ତନ କର । ଆମେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ରାସ୍ତା କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବତାଇବୁ! ଏହି ରାସ୍ତା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆମେମାନେ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବୁ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ତାକ୍ତରତ୍ମକର ଓଷଧି । ଏହା କୌଣସି ମନ୍ତ୍ର ଆଦି ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରିବାକୁ ହେବ । କେତେ ସପକ୍ଷ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ବାବା ଏହି କଥା ବୁଝାଇଥିଲେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ । ବୈରାଗ୍ୟ କାହାର? ଏହି ପୁରୁଣା ବିକାରୀ ଦୁନିଆର । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ବିଲୁଲ୍ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା ଆସ । ସିଏ କେଉଁଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ? ଦୁଃଖରୁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ । ରାବଣକୁ ଇଂରାଜୀରେ ଇଭିଲ୍ (ସଇତାନ) କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସଇତାନ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଚାଲ । ଆମମାନଙ୍କର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ହୋଇ ସାଥରେ ନେଇଚାଲ

। ଯେପରି କେହି କେହି ଦେଲୁ ମୁକୁଳାଇ ବହୁତ ସୁନେହରେ ଘରକୁ ନେଇଯାଇଥାନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି - ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେଲୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିଛି । ମେଲା, ପରଦରଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ମତେଲ ରୂପରେ ଦେଖାଯାଇଛି । କିପରି ସମସ୍ତେ ଦେଲୁରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ତଥାପି ବି ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ବିଶ୍ୱାସ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ପାପ କଟିଯିବ । ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ସହଜ । ଏକଥା ଯେ କୌଣସି ବି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ବୁଝିଯିବେ । କହିବା ଦରକାର, ଅମୃତ ଧର୍ମ କେବେ ସ୍ବାପନ ହେଉଛି । ଅନ୍ତ ସମୟରେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ-ନିଜର ବିଭାଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହେବ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ବରହମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ବାପନା ହେଉଛି, ଏହିକଥା ଲେଖାଯାଇଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଚିତ୍ର ହେଉଛି ନମ୍ବର ୩ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏହି ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବିଲକୁଲ୍ ସଫଳ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଇପାରିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ପରଥମ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ହେଲା ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ଏବେ ଉକ୍ତିର ରାତ୍ର ପୂରା ହେଲା, ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାର ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଦରକାର । ତାହା ହେଉଛି ହଦର ବୈରାଗ୍ୟ, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ । ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କୌଣସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁନାହାନ୍ତି, ବାବା ହିଁ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ବାପନକାରୀ ଇଶ୍ୱର ପିତା କୁହାଯାଉଛି, ଯିଏକି ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ବାପନକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କେହି ତ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ବାପନା କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି? କ'ଣ ଓକିଲ ବା ତାକ୍ତର ହେବାର ଜ୍ଞାନ? ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ସେଥିରେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଆସିଯାଉଛି - ବାରିଷ୍ଟରୀ, ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଆଦି ସବୁର ମୂଳ ସାରତତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି ଇଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନ । ସେହି ଭୌତିକ ଜ୍ଞାନ ପଢ଼ିବା, ଇଞ୍ଜିନିୟର ଆଦି ହେବା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ନୀତି-ପ୍ରଥା ରହିଥିବ, ତାହା ହିଁ ସେହିଠାରେ ଚାଲିବ । ଆମେମାନେ ଯେପରି କଳପ ପୂର୍ବରୁ ମହଲ ଆଦି ତିଆରି କରିଥିଲୁ, ତା'ର ହିଁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବୁ, ତାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ । ସେଠାକାର ନୀତି ନିୟମକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ କିପରି ହୀରାନୀଳାର ମହଲ ତିଆରି ହେଉଛି । ସେମାନଙ୍କର ଗାୟନ ହିଁ କରାଯାଇଥାଏ ୧୬ କଳା ସମପୁରଣ, ସମପୁରଣ ନିର୍ବିକାରୀ । ସେଠାରେ ଯେଉଁ ନୀତି-ପ୍ରଥା ଥିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ରାଜତ୍ୱ ଚାଲିବ । ତାହା ତୁମାମାନେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବେ । ଘର କିପରି ତିଆରି କରିବେ, କିପରି ରହିବେ । ସେସବୁ କଥା ତୁମାମାନେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଯେପରି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବର୍ତ୍ତମାନର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛି ସେପରି ସେହି ଦୁନିଆ ସେସମୟର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବ । ଏଠାରେ ଅସୁରମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଦେବତାମାନେ ରହିବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏ ସବୁ କଥା କିଛି ବି ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଓ ଉକ୍ତି, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ବରହମାତ୍ମାଙ୍କ ଦିନ, ବରହମାତ୍ମାଙ୍କ ରାତି । ବରହମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ନାମ ନେଇଥାନ୍ତି, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନୁହେଁ । ବରହମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି । ବରହମା-ସରସ୍ୱତୀ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ୮୪ ଜନମ ପରେ ଏହିପରି ହେଉଛନ୍ତି । ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ବା କରୁଛନ୍ତି, ସୁକ୍ଷମବଚନରେ ନୁହେଁ । ଯଦ୍ୱ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ରଚନା କରାଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ଅନ୍ତିମ ଯଦ୍ୱ ଅଟେ, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ କୌଣସି ଯଦ୍ୱ ହେବ ନାହିଁ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଯଦ୍ୱ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ବର୍ଷା ନ ହେଲା ତ ଯଦ୍ୱ ରଚନା କରିବେ । ଯଦି କୌଣସି ବି ଦୁଃଖ ଆସୁଛି ତେବେ ଯଦ୍ୱ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଯଦ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଏହା ତ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଯଦ୍ୱ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଯଦ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ରାଜତ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯଦ୍ୱ । ସମସ୍ତେ ଏଥିରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବେ । କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ମଣ୍ଡପ ତିଆରି କରି ମେଲା କରିଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ମଣ୍ଡପ ତିଆରି କରିବାରେ କ'ଣ ଡେରି ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ଯେଉଁ ହଲ ପାଇଁ ଏତେ ହଜିରାଗ ହେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଏହାଠାରୁ ତ ଭଲ ନିଜର ମଣ୍ଡପ

ନେଇଯାଅ । ଛୋଟ-ଛୋଟ ଗାଁ ପାଇଁ ତ ଛୋଟ ମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିପାରିବ । ଯଦି ଗାଁ ଆଦିରେ ଲାଇଟ୍ ନାହିଁ ତେବେ ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବଦର୍ଶନୀ ହୋଇପାରିବ । ନିଜର ହିଁ ସବୁ ଜିନିଷ ରଖ, ଧାର କାହିଁକି ନେବ! ବାବା ପୂର୍ବଦର୍ଶନୀ କମିଟିର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଟ୍ରାଫିକ୍ ଫ୍ଲୁଫ୍ (ଜଳରୋଧକ) ମଣ୍ଡପ ତିଆରି କର । ବର୍ଷା ହେଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ବାବା ଯେବେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇଥିଲେ ତେବେ ଏତେ ଅଣ୍ଡାରେ ମଧ୍ୟ ମଣ୍ଡପରେ ଯାଇ ଭାଷଣ କରୁଥିଲେ । ଅଣ୍ଡା ପାଇଁ ତ ସମସ୍ତତ୍ୟକ ପାଖରେ ଗରମ କପଡ଼ା ରହିଛି । ତେବେ ପୂର୍ବଦର୍ଶନୀ ପାଇଁ କେତେ ବି ମଣ୍ଡପ ତିଆରି କରିପାରିବ । କେହି ବିଘ୍ନ ନ ପକାନ୍ତୁ, ଏଥିପାଇଁ ଏହାର ବୀମା କରିଦିଅ । ସେବା ତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ବୁଝାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହେବ, ବାବାଟଙ୍କର ପୁରା ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତ ଆମେ ବାବାଟଙ୍କ ସାଥରେ ଅଛୁ । ଜୁଷ୍ଟାନର ସାଗର ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ଜୁଷ୍ଟାନ ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜୁଷ୍ଟାନର ଦରକାର ନ ଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ସଦଗତି କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ପୁଣି ରାବଣ ବଂଶୀରା ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଥାଏ । ସଦଗତି ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କେତେ ସପକ୍ଷ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି - ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ । ବାକି ନିଜେ ବୁଝିବେ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଫୁରସତ ମିଳୁ ନାହିଁ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଏହି କଥା ବୁଝି ଯେ ବାବା କିପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରେଷ୍ଠଠାଚାରୀ କରିବା ବାବାଟଙ୍କର କାମ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ବାବାଟଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଦୁଃଖ ହରଣ କରି, ସୁଖ ଦିଅ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ବାବା ଆସିବେ ତ ମୁଁ ସମରପଣ ହୋଇଯିବି । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଚାଲିବି । ତଥାପି ବି ବାବାଟଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁ ନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନଟଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ କ'ଣ? ସେମାନେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ ପତିତ-ପାବନ ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହେବେ? ତେବେ ତ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ବୋଲାଉବେ । ଭଗବାନ କୌଣସି ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇନଥାନ୍ତି । ପୂର୍ବଦର୍ଶନୀରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି - କେହି ମାଂସ ଖାଉଛନ୍ତି, କେହି ଲଜ୍ଜେଇ କରୁଛନ୍ତି... କ'ଣ ଏସବୁ ଭଗବାନ କରୁଛନ୍ତି? ସେହି ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଖୁସି ହୋଇ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ବାହାରକୁ ଗଲେ ପୁଣି ସେଠିକାର କଥା ସେହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯାଉଛି । କେବଳ ପୂଜା ହେଉଛନ୍ତି । ରାଜା ହେବା ପାଇଁ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିବାକୁ ପଡୁଛି । ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ହାତ ଡାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ୫-୭ ଦିନ ପରେ ଯଦି ଦେଖିବ ତେବେ ସେମାନେ ଆଉ ନ ଥିବେ । ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ତୁରନ୍ତ ଫସାଇ ଦେଇଥାଏ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା କେତେ କଷ୍ଟସାଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଧରମସ୍ଥାପନ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଅସୁରମାନଙ୍କର ବିଘ୍ନ ପଡି ନ ଥାଏ । ଏଠାରେ ପିଲା କହୁଛି ଯେ ବିବାହ କରିବି ନାହିଁ ତେବେ ବାପ କହିଥାଏ ଯେ ବିବାହ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବିବାହ କରିବା ବିନା ଦୁନିଆ କିପରି ଚାଲିବ । ଆରେ ବିବାହ ନ କରିବା ତ ଭଲ କଥା ଅଟେ ନା । ଯଦି ବିବାହ ନ କରିବ ତେବେ ପିଲା ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ ଜଳ୍ପି ଜଳ୍ପି ବନିଯିବେ ।

ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେପରି କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ସେହିପରି ହିଁ ହେବ । ଯେଉଁ ଦିନଟି ବିତିଲା ତାହା କଲ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ବିତିଲା । ରାତ୍ରିରେ ଶୋଇବା ସମୟରେ ବିଚାର ଚାଲିଥାଏ - ଆଜି ସାରା ଦିନ ଯେପରି ବିତିଲା ତାହା ତୁମ୍ଭାମା ଅନୁସାରେ ବିତିଲା, ପୁଣି କାଲି ଯାହା ହେବାର ଥିବ ତାହା ବି ତୁମ୍ଭାମା ଅନୁସାରେ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଏହା ତୁମ୍ଭାମା ଅଟେ । ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ କ'ଣ? କିଛି ହେଲେ ବି ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଅନୁସାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଯାହା କିଛି ଅଭିନୟ ଚାଲୁଛି ସବୁ ତୁମ୍ଭାମା ଅନୁସାରେ । ଆଜି ଏଠାରେ ବସିଛ ଏବଂ କାଲି ପୁଣି ବେମାର ହୋଇଯାଉଛ, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ଯେ ତୁମ୍ଭାମା ଅନୁସାରେ କରମଫଳ ଭୋଗିବାର ଅଛି । କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ଏହିପରି ହେବ । ତୁମ୍ଭାମାର ଜୁଷ୍ଟାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ଆସୁ ନାହିଁ । ସେବାରେ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି, କାମରେ ଡେରି ହେଉଛି - ଭାବୁଛନ୍ତି କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ଏହିପରି ଡେରି ହୋଇଥିବ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସେହିପରି ଦେଖାଯାଉଛି । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଉପରକୁ ଚଢୁଛି? ବାବାଟଙ୍କର ସେବା କରୁଛି ନା ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଛିଡା ହୋଇଛି? ମୁଁ କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛି? ଯଦି ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବି ତେବେ ମୋର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଯେବେ ପରୀକ୍ଷା ଶେଷ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ ମୁଁ ଏହି ପଦ ପାଇବି । ଏହା

କଲ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତରର ବାଦି ଅଟେ । ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ ଯେ ମୁଁ ଏତେ ସମୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କାହିଁକି କଲି ନାହିଁ? ବାବାଢ଼ଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ କାହିଁକି ଚାଲିଲି ନାହିଁ? ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ବାସ୍ । କେତେ ସ୍ନେହରେ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୋତେ ସ୍ଥାପନ କର । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା ବତାଇବାର ସେବା କର । ତେବେ କାହିଁକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚିତ ପଦ ନ ପାଇବା । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଚତୁର ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନ । ପାଠ ପଢ଼ାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁ ନାହାନ୍ତି, କାହାର କଲ୍ପାଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ମିଳିବ । ଯେତେ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବ, ସେତେ ଉଚିତପଦ ପାଇବ । ନିଜ ପାଇଁ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ କାହିଁକି ଏପରି ସେବା ନ କରିବି । ଯଦି କେଉଁଠାରେ ପୂର୍ବଦର୍ଶନୀ ଲାଗୁଛି ତେବେ ପିଲାମାନେ ହାପ୍ ପେ (ଅଧ୍ୟାପାଙ୍କର ଦରମା) ନେଇ ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ପୁରା ମାସର ଦରମା ଛାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ପିଲାଛୁଆଁଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ଦରକାର ଅଛି, ତେବେ (ଯଦ୍ୱାରା) ପଠାଇ ଦେବି । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ତ ହଜାର ଟଙ୍କାରେ କରିପାରିବ, ଅଥବା ୧୦ ଟଙ୍କାରେ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି କାହା ପାଖରେ ପଇସା ବହୁତ ରହିଛି ତେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯଦି ଘାସ କାଟୁଛ ତେବେ ବି କେବଳ ବାବାଢ଼ଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର ତେବେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସବୁ ପ୍ରକାରର ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଉପାସନା ଉପାସନାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ବିଚିତ୍ର ଯାହା କଲ୍ପ ପୂର୍ବକ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ।

(୨) ରାତି-ଦିନ ଏହି କଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ ହେବାର ରାସ୍ତା କିପରି ଦେଖାଇବି! ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ପାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସହିତ ଡବଲ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆଧାର ମୁରତ ଭବ ।
 ଯେଉଁମାନେ ଆଧାର ମୁରତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ସାରା ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ରୂପରେ, ଯେଉଁଠି ବି କିଛି କରମ କରିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ଅନେକ ଆତ୍ମା ତୁମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ତୁମର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଜବୁତ କରିବାରେ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ କାହିଁକିନା ଏହାଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦାୟିତ୍ୱ ହାଲୁକା ହୋଇଯାଇଥାଏ, ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ କ୍ଳାନ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦିଲ୍ ଏବଂ ଦିମାଗ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ବୁଦ୍ଧି ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରଖି ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବଶ୍ୟକ୍ତ ଇଶ୍ୱାର:- ପରୋପକାରର ଭାବନାରେ ସମ୍ପଦନ ହୋଇ ଅପକାରୀର ମଧ୍ୟ ଉପକାର କର ।

ନିଜର ସର୍ବ ସମ୍ପଦକୁ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦାନ କରିଦେବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପରୋପକାର କରିବା । ଏହିଭଳି ପରୋପକାରୀ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ସର୍ବ ସମ୍ପଦରେ ଭରପୂର ବେଗମପୁରର ବାଦଗାହ ଅନୁଭବ କରିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଗମ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖର ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ସେବା

ରହିଛି ସେଠାରେ କାହାର ବି ଦୁର୍ବଳ ସଂସ୍କାରକୁ ନ ଦେଖି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାଗାମୀ ଭାବନା ରଖି ଅପକାରୀମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ତ ଉପକାର କର ।